

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR
v souladu s GDPR

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne:
podpis:

MVCRP00Z832H

Ministr vnitra
Milan Chovanec

V Praze

- 4 - 06 - 2014

Č.j.:MV-40361-5/VS-2014

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0244r

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl o včasném rozkladu manželů

Jordánsko, státního občana Jordánska a

nezletilých dětí

a

Jordánska a Ukrajiny, všichni trvale bytem

(dále jen „žadatelé“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 24. 2. 2014, č.j.: VS-2662/835.3/2-2013, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jejich společné žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), **t a k t o:**

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žádost byla podána u Krajského úřadu Středočeského kraje dne 17. 9. 2013. Ministerstvu vnitra byla doručena dne 1. 11. 2013. Trvalý pobyt na území České republiky má dospělý žadatel povolen od 21. 4. 2004, jeho manželka od 29. 8. 2006, nezletilá o od 16. 6. 2004 a nezletilý s; od 19. 11. 2010.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že dospělí žadatelé a jejich nezletilá dce splňují podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti a po tuto dobu se zde převážně zdržují, stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. Nezletilý syn získal trvalý pobyt na území České republiky ode dne svého narození dne 19. 11. 2010. Nedosahuje tedy požadovaných pěti let povoleného trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti. Vzhledem k povolenému trvalému

pobytu a narození na území České republiky, mu lze podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. splnění této podmínky prominout.

Dospělí žadatelé prokázáním své bezúhonnosti a znalosti českého jazyka splňují podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 40/1993 Sb. Jejich děti s ohledem na věk splnění této podmínky neprokazují a ze stejného důvodu se u nich považuje za splněnou i podmínka plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a rovněž povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky, stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Na základě předložených dokladů lze konstatovat, že tuto podmínku splňuje i dospělá žadatelka. Uvedenou podmínku však nesplňuje dospělý žadatel, neboť dlouhodobě a opakovaně neplnil povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Požádal o prominutí splnění této podmínky s odůvodněním, že o této povinnosti nevěděl. Splnění této podmínky je možné prominout podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb. z důvodů hodných zvláštního zřetele.

Ministerstvo vnitra dospělému žadateli splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. neprominulo, neboť neseznalo, že by mu v plnění povinností vyplývajících z platných právních předpisů České republiky o zdravotním pojištění, bránily objektivní či subjektivní důvody. S ohledem na neprominutí splnění této podmínky dospělému žadateli, pro absenci důvodů hodných zvláštního zřetele, Ministerstvo vnitra neprominulo ani nezletilému žadateli splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra společné žádosti nevyhovělo, když vzalo do úvahy konstantně dodržovanou zásadu jednotného státního občanství.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 2. 2014, č.j.: VS-2662/835.3/2-2013, podali žadatelé včasný rozklad. V něm uvedli, že v důsledku neprominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. dospělému žadateli, nebylo ani nezletilému synovi prominuto splnění podmínky pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti, stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. Dále žadatelé namítají, že Ministerstvo vnitra interpretuje ustanovení v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. příliš extenzivně a nerespektuje ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je třeba přihlížet ke kritériu proporcionality. Žadatel uvádí, že dlužné zálohy pojistného, včetně penále, které mu nebylo prominuto, uhradil. Dále poukazuje na nově nastavené podmínky pro udělení státního občanství České republiky, stanovené v novém zákoně č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), který v ustanovení § 14 odst. 6 říká, že: „...státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který v posledních třech letech předcházejících dni podání žádosti neporušil závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění...“. Opakované nehrazení pojistného lze sice považovat za závažné porušení povinnosti,

nicméně žadatel tyto povinnosti porušil před více než sedmi lety. Pokud v následujících letech došlo v několika případech k nekolikadennímu zpoždění plateb pojistného, nelze to dle žadatele považovat za závažný způsob porušení povinností v této oblasti.

Dále se v rozkladu uvádí, že dospělý žadatel žije na území České republiky téměř třicet let, jeho manželka od roku 1999, nezletilé děti se zde narodily a Česká republika je jejich domov. Žadatelé na základě výše uvedených skutečností navrhují, aby napadené rozhodnutí bylo v řízení o rozkladu změněno tak, že se jejich společné žádosti vyhovuje.

III.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra. V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny skutečnosti, argumenty a důkazy důležité pro rozhodnutí.

Důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že žadatel nesplnil povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění (zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů), neboť nehradil platby pojistného vždy včas a ve správné výši. Z uvedeného důvodu tak nesplnil podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Nezletilý syn žadatelů nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., neboť ke dni podání žádosti neměl povolen trvalý pobyt na území České republiky po dobu nejméně pěti let.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že skutkový stav byl prvoinstančním správním orgánem zjištěn dostatečně, který napadené rozhodnutí řádně odůvodnil. Důvody zamítnutí žádosti, respektive neprominutí splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 40/1993 Sb., jsou z napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé.

K námitkám uvedeným v rozkladu je nutné uvést následující.

Ve vztahu k celkové integraci žadatelů na území České republiky ministr vnitra konstatuje, že dospělí žadatelé žijí na území České republiky již dlouhou řadu let, nepopírá i velmi dobrou pracovní integraci dospělé žadatelky, ani skutečnost, že se zde v roce 2001 a 2010 narodily jejich nezletilé děti.

K odkazům žadatele na jednotlivé rozsudky Nejvyššího správního soudu ministr vnitra uvádí, že soud rozhodoval vždy o konkrétních žádostech. Každá taková žádost je ryze individuální a skutečnosti zjištěné v průběhu toho kterého správního řízení se od sebe v mnoha směrech odlišují. Proto rozsudky vydané v konkrétních věcech nelze bez dalšího vztahovat na všechny ostatní případy, které se mohou jevit shodnými. Podobnost v těchto případech spočívá pouze ve skutečnosti, že žadatelé nesplňují shodné podmínky stanovené v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb.

Odkaz na novou právní úpravu státního občanství pak nelze využít, neboť dikce ustanovení § 74, část věty před středníkem zákona č. 186/2013 Sb. o státním občanství stanoví, že řízení, která nebyla pravomocně ukončena před nabytím účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2014), se dokončí podle dosavadních právních předpisů.

Zákon č. 40/1993 Sb. umožňuje v případech hodných zvláštního zřetele prominout podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Ministr vnitra konstatuje, že v souladu s výše uvedeným neshledal důvody pro její prominutí ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb., a proto se ztotožnil s rozhodnutím Ministerstva vnitra, kterým byla žádost zamítnuta, zejména na základě porušení podmínek žadatelem v oblasti veřejného zdravotního pojištění. Zároveň zdůrazňuje, že na prominutí splnění kterékoliv podmínky, respektive na udělení státního občanství České republiky, není právní nárok. V uvedené souvislosti odkazuje ministr vnitra na usnesení Ústavního soudu č.j.: **IV. ÚS 586/99**, ze dne 8.3.2000, kdy Ústavní soud judikoval, že: „...v případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ex lege (ze zákona), ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu, má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené ústavou, ústavními zákony, ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup není rozporný ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.“. Uvedenou tezi pak Ústavní soud dále rozpracoval ve svém usnesení č.j.: **II. Ús 624/06**, ze dne 17.5.2007, ve kterém přímo konstatoval, že: „... není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí.“.

Ministr vnitra dále konstatuje, že Ministerstvo vnitra zkoumá při posuzování jednotlivých žádostí nejen splnění zákonem stanovených podmínek, ale i další skutečnosti, které jsou podstatné pro posouzení integrace žadatelů v České republice, jako jsou vazby rodinné, pracovní, sociální a další. S tímto postupem Ministerstva vnitra souhlasí i správní soudy České republiky, kdy tyto vyslovují názor, že Ministerstvo vnitra je nejen oprávněno, ale i povinno zkoumat okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví, přičemž ale nemá jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 citovaného zákona, ale i o zhodnocení dalších skutečností významných z hlediska žádosti. Proto se Ministerstvo vnitra zabývalo jak zkoumáním dodržování právního řádu České republiky žadateli, tak i jejich rodinnými poměry, jejich vazbami sociálními a v neposlední řadě i pracovními. **V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.3.2008 č.j. 5 As 51/2007 bylo judikováno, že: „... smyslem a účelem podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., je vyloučit z možnosti nabytí českého státního občanství žadatele, který po dobu svého dosavadního pobytu porušoval právní předpisy (v případě zletilého žadatele předpisy upravující veřejné zdravotní pojištění), neboť je důvodné reálné nebezpečí, že by takový žadatel pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky a je zde tedy veřejný zájem na tom, aby takový žadatel občanství České republiky nenabyl.“.** Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí odmítá formalistický výklad spočívající v tom, že: „...ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. se vztahuje pouze na žadatele v době podání žádosti, a nikoliv již na jeho předchozí působení na území České republiky.“.

V souladu s výše citovaným přihlédl ministr vnitra při svém rozhodování rovněž k principu přiměřenosti, když v případě žadatele se nejednalo o pochybení z doby značně vzdálené (i když k takovému pochybení na úseku veřejného zdravotního pojištění došlo v letech 2004-2007), ale své povinnosti na tomto úseku žadatel neplnil opět v průběhu měsíců 2/2010, 3/2010, 1/2012, 3/2013-7/2013. Ministr vnitra dále konstatuje, že žadatel své povinnosti v rámci plateb pojistného na veřejné zdravotní pojištění (dále jen „pojistné“) porušoval v minulosti dlouhodobě s tím, že ke dni 8.10.2007 činil jeho dluh na pojistném částku 39.301 Kč, kterou nelze v žádném případě považovat za bagatelní a omluvitelnou.

Ministr vnitra proto neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb., na jejichž základě by bylo možné žadateli prominout nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., tedy plnění povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Jelikož se jedná o společnou žádost, neprominul ministr vnitra rovněž nesplnění podmínky nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky v době podání žádosti nezletilému synovi žadatelů ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č.40/1993 Sb.

Na základě výše uvedených skutečností ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl o zamítnutí rozkladu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

